

שם לא יאבדו לעצמם ולשפתות ואין קנה:
 כפגד ופחדו לילד ויוחסם ולא תאמרו בפה: כפגדו תאמר
 ויחיו יתקרב ויכעבד תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 וכפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 כפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 כפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו

לעני הגוים להיות לדם לאלהים אני יהודי:
 ויחיו יתקרב ויכעבד תאמרו מריתו ויחיו
 וכפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 כפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 כפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו
 כפגדו תאמרו מריתו ויחיו כפגדו לילד ויחיו

Russ's Hand

א. ר. י. א. א. א. א.

היחש של כנסת ישראל ליחידה הוא משונה מכל היחשים של כל
 קיבוץ לאומי ליחידיו. כל הקיבוצים הלאומיים נוגנים הם ליחידיהם רק את הצד
 החיצוני של המהות, אבל עצם המהות זה שואב כל אדם מנשמת הכל, מנשמת
 אלהים שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבה אלהית, שמגמה אלהית
 עצמית שריתה בחוכנו. לא כן בישראל, הנשמה של היחידים נשאבת ממקור חי
 העולמים באוצר הכלל, והכלל נחזק בשמה ליחידים. אם יעלה על הדעת להנתק
 מהאומה, צריך הוא לנתק את נשמתו ממקור חיותה, וגדולה היא משום כך
 החזקנות, שכל יחיד מישראל נוקק להכלל, והוא מוסר תמיד את נפשו מבלי
 להיות נקרע מהאומה, מפני שהנשמה ותקופה העצמי דורש כן ממנו.

ובראייתו לבעיר לפה לא נאמרו נחמות
 שכללות האלו בסדר האמור בכללות
 שכללות האלו בסדר האמור בכללות
 שכללות האלו בסדר האמור בכללות

אשר על ראשך וגו' ישא' ה' צלך, גוי מרחיק.
 זה כנגד חלק מישראל הגם שהם רבים, אמר
 להם לשון יחיד משמע שפסחתי ואמר גם כן
 אשה הארש וגו' בית תבנה וגו' סתמו בייחוד
 ממש:

ומעשה הרוחני לפה לא נאמרה נחמה
 בהם, כי לא נאמרה נחמה אלא
 לכללות האלו בסדר האמור בכללות
 שכללות האלו בסדר האמור בכללות
 שכללות האלו בסדר האמור בכללות

רבי יהודה אומר המקום ירחם עליך ועל כל חולי
 ישראל, רבי יוסף אומר המקום ירחם עליך חולי
 ישראל, אהבת כלל האומה מצטירת בשני אופנים. אהבת
 הכלל מפני שהוא מורכב מפרטים רבים, שכל אחד בפני עצמו
 ראוי להוקירו ולהאבו ולדרוש טובתו, וכשיתקבצו כהכלל
 פרטים רבים, תגדל האהבה ככפלים רבים, כפי ערך ריבויי וכל
 הפרטים. אמנם יחידה מזה היא מדת אהבת הכלל מצד הכלל
 עצמו, כאותה האהבה שאדם אוהב את בנו האהוב לו שמתחפשת

האהבה על כל אחד מאבריו, אבל אין מקור האהבה באיבריים
 בפ"ע, כ"א האהבה היא מצד כללות מציות הבן בכל עצמותו,
 והיא מתחפשת מקור הכלל על כל פרטי אבריו וכוונתו, שאהבת
 חודרו בהם להשתתף בכריאותם והפרדתם. כן היא אהבת הכלל
 המעולה, יסודה הוא בתוך הכלל, והיא מתחפשת מכל הכלל על
 הפרטים. רבי יהודה אומר, שאמנם יש התרוממות הנפש
 באהבת הפרט מצד פרט אחד גדול, ואין זה דומה
 לאהבת אהבה מצד עצמו. אמנם הוא נעלה מזה הרבה, באופן
 שראוי גם מצד המעלה השכלית ביותר נשגבה לבקש גם היחיד.

מצדו טובתו ובריאותו, לא רק בערך עצמו בלבד כ"א מן
 היותו פרט אחד, ופרטים כמותו רבים המה כהכלל, וה
 מעוררת אהבת הכלל, שראוי ג"כ לתפוס מקום כלל, גם ל
 הסדה הדרושה להיות קבועה בלבבות מקדושת השבת, שדאג
 ע"ז מחסורי פרטים היא נמוכה מערכה, אבל הדאגה ע"ד הכלל
 היא כבר מרוממת הרוח ומביאה את האדם למעלות גדול
 ודעות נשגבות. ע"כ אמר המקום ירחם עליך ועל כל חולי
 ישראל, לציון אהבת הכלל מצד ריבויי פרטיו, ע"כ כל פרט
 חופס בו מקום לעצמו ומתגבר הערך ע"י הכלל. אמנם ר' יוסף
 אומר, שראוי להתעלות יותר לאהבת הכלל ועצמותה המצאו
 תכונת האומה רוחניותה ופעולתה הכללית ועצמותה המצאו
 רק בכללה, וזה מקור האהבה הראויה לבעל נפש גדולה, ומתון
 הכלל תחפש על הפרטים, מפני שבטובתם של הפרטים מתאדר
 הכלל, כמו שבריאות האברים לפרטיהם תאטר בריאות האדם
 כולו. ע"כ יאמר המקום ירחם עליך בתוך חולי ישראל.